

*Aleksandra Lestana
osemdeset let
duhovništva*

Z župnikom Rafkom Klemenčičem ob 95-letnici

Stoletnik s škofom Jurijem Bizjakom

Aleksandra Lestana
osemdeset let
duhovništva

V Črničah,
30. maja 2022

ALEKSANDRA LESTANA
OSEMDESET LET
DUHOVNIŠTVA

Sakralni spomeniki Primorske 26 / d

Oblikovanje in oprema: Pavel P. Bratina

Besedilo: Aleksander Lestan in Pavel P. Bratina.

Jezikovni pregled: Marija Bratina

Samozaložba: Pavel P. Bratina,

Kamnje 33, 5263 Dobravlje

Fotografije: Župnijski arhiv Črniče in P. P. Bratina

Tisk: Tiskano v Sloveniji

Naklada: 100 izvodov

Ni za prodajo

Novomašnik

Kijevska Marija

Ob kristalnem jubileju

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

929Lestan A.

27-722.5:929Lestan A.

LESTAN, Aleksander

Aleksandra Lestana osemdeset let duhovništva / [besedilo Aleksander Lestan in Pavel P. Bratina ; fotografije župnijski arhiv in P. P. Bratina]. - Kamnje : samozal. P. P. Bratina, 2022. - (Sakralni spomeniki Primorske ; 26d)

ISBN 978-961-95080-3-9

COBISS.SI-ID 109422083

Učenec, do konca

Prvič sem ga srečal v semeniških letih. Spominjam se tudi prvega vtisa: To pa je praktičen duhovnik! Našli smo ga namreč pred garažo, v delovni obleki in z orodjem v rokah. Nekaj je popravljaj. Po desetih letih duhovniške službe sva se spet srečala, ko sem prevzemal v upravo črniško župnijo. Že pri prvem srečanju sem spoznal, da sva si podobna v tem, da ob duhovniškem delu oba rada vzameva v roke orodje in se kar sama lotiva dela. Za potrebo, sprostitev in veselje. Še ena skupna lastnost naju veže: oba rada prehitro voziva. A gospod Aleksander ni le hiter, je tudi spreten.

Po desetih letih sem resnično ponosen, da sva z Aleksandrom Lestanom, tem častitljivim delavcem, dekanom in najstarejšim slovenskim duhovnikom, lahko skupaj obdelovala Gospodov vinograd. Z verniki črniške župnije smo se lahko le čudili, kako čil in bister je ostajal tudi teh zadnjih deset let. Sledil je novim tehničnim pridobitvam, delal z računalnikom, spremljal elektronsko pošto. V pogovorih sva se spet in spet lotevala pastoralnih tem. Presenečal me je s svojimi sodobnimi pogledi na Cerkev in oznanjevanje v spremenjenih razmerah. Odkrito je govoril o

naših nekdanjih pastoralnih napakah in o potrebah po novih oblikah kateheze.

Župnik Rafko Klemenčič – slavljenčev naslednik

Njegovega življenja in dela ni mogoče zajeti v nekaj stavkov. Zato naj bo ta knjižica ob osemdesetletnici njegovega duhovništva le bežna predstavitev njegove poti, zlasti v Črničah. Da ne bi šlo v pozabo in da bi se bili tudi mi pripravljene vedno znova učiti. Skrivnost njegovega dolgega življenja je v tem, da ostaja učenec. Do zadnjega. Kdor se uči, je in ostaja mlad. S to držo pa izpolnjuje tudi besede Kristusove oporoke: *»V tem je poveličan moj Oče, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci (Jn 15,8).*

Rafko Klemenčič

Osem desetletij duhovniške službe

Po srebrnem, zlatem, bisernem, diamantnem, železnem in kristalnem jubileju se gospod Aleksander Lestan veseli še nadvse redkega platinastega. Obhaja namreč 80 let duhovništva.

S škofom Metodom in sobrati k oltarju

Mašniško posvečenje je z nekaterimi izmed svojih slovenskih sošolcev (Vinkom Črnigojem, Jožkom Kragljem, Slavkom Obleščakom, Slavkom Rejcem, Ludvikom Rusjanom in Ludvikom Slugom) prejel 30. maja 1942 v goriški stolnici.

Ko v mislih popotujemo z njim – od Rečice ob Savinji, kjer se je 14. maja 1919 v izgnanstvu rodil, Pistoie, kjer je srkal srednješolsko znanje, Gorice,

kjer se je teološko izobrazil in duhovno oblikoval, Mirna, kjer je 7. junija 1942 pel novo mašo, Idrije, kjer je bil do leta 1945 kaplan, Velikih Žabelj, kjer je upravljal župnijo do leta 1953, Prvačine, kjer je pasel božjo čredo do leta 1972, Črnič, kjer je bil 32 let župnik, dekan in nato še 17 let duhovni pomočnik – dospemo do Petrovega doma, kjer se zdaj Bogu zahvaljuje za prehojeno pot in leta vztrajnega, zavzetega in zato bogatega krščanskega pričevanja.

S platinastim jubilejem se gospod Aleksander pridružuje tistim redkim slovenskim duhovnikom, ki so dosegli smaragdno reko. Pred 43 leti jo je prečkal duhovnik ljubljanske nadškofije, gospod Josip Demšar, letos, leta 2022, pa duhovnik koprške škofije gospod Aleksander Lestan. Bogu hvala za ta veliki dar.

Na kratko skozi življenje

Msgr. Aleksander Lestan – že leta 2004 upokojeni črniški župnik in zadnji rezidencialni dekan – se je leta 2021 preselil v Dom sv. Petra v Šempetru.

Korenika koprskih duhovnikov sodi v tisto vrsto ljudi, kakršnih že dolgo »ne delajo več«.

Vse njegove duhovniške postaje so bile povezane z odločitvami, ki so zahtevale mirnega, preudarnega, pa tudi odločnega in neustrašenega moža.

Aleksandrova mati Kristina in oče Alojz

Po krvi je Furlan, po moški veji potomec delavskih migrantov Leštanov, po materini Dreossijev, katerih kri je nekoč brizgnila tudi na Kras.

Rodil se je ob koncu prve svetovne vojne – 14. maja 1919 v begunstvu – v Rečici ob Savinji.

Mati Kristina, katere mož Alojz je bil na ruski fronti, ga je v stiski z velikim zaupanjem dobesedno položila na Marijin oltar ter Božjo Mater vdano prosila varstva in pomoči.

Po očetovem prihodu iz ruskega ujetništva in materini vrnitvi v Miren je Aleksander, ki so mu dali ime po papežu Aleksandru II., v krogu treh bratov in sestre zorel v sončnega, tankočutnega, odgovornega, zlasti pa iskrenega in zavednega člana slovenske družbe, njene kulturne in verske zavesti.

Dveletni Aleksander z očetom med mirenskimi kegljači

Obdobje fašizma mu je vzelo tisti »š« v priimku ter ga po sili razmer in nasvetu mirenskih lazaristov gnalo v italijanske srednje šole, da se je ob koncu

30. let prejšnjega stoletja telesno, umsko in duhovno zrel maturant lahko vpisal v goriško bogoslovje.

Mirenski grad z lazaristi

Mirenska župnija z župnikom Oskarjem Pahorjem
Odkar se je zavedal, je želel slediti zgledu doma-
čega župnika *Oskarja Pahorja* in lazaristov z *Miren-*

skega gradu ter postati duhovnik med ljudmi tostran Smaragdne reke ali v daljnih misijonih.

S sošolci pri praktičnem uku za delo v misijonih

Z dijaki in profesorji. Aleksander je zadnji v drugi vrsti.

Med semeniščniki. Aleksander sedi prvi z leve.

Goriški novomašniki leta 1942 z nadškofom C. Margottijem

Novomašnik s starši, brati in sestro

Ta življenjska uvertura – z vsemi pridobljenimi izkušnjami vred – ga je spremljala skozi bogoslovje, kjer je ob koncu fašistične ere srečal vrsto dobrih prijateljev, Furlanov in zavednih Slovencev, poznejših duhovnikov, tudi mučenca Ludvika Slugo.

Posvečen je bil med vojno, 30. maja 1942, v goriški stolnici in nadškof Margotti ga je po novi maši z Jožkom Kragljem, ki je bil posvečen pozneje, poslal v pastoralno pomoč idrijskemu dekanu, Furlanu po rodu.

Bil je to čas vojne, ko nisi prav vedel, kako in kaj. V Idriji se je med opravljanjem duhovniške službe prvič srečal s smrtjo, z nevarnostjo, da ga partizani likvidirajo. Pa ga je (še sam ne ve, za kakšno ceno) rešila partizanska zaupnica *Pavla Podobnik* in pri tem veliko tvegala. Po vojni je bila obsojenka na Golem otoku, a je k sreči preživela.

Drugačno, a vendarle tudi po smrti dišečo preizkušnjo je doživel še v Velikih Žabljah, kamor je bil iz Idrije poslan za župnijskega upravitelja leta 1945. Zbolel je in zdravnik mu je predpisal napačna zdravila, ki bi ga zanesljivo poslala na oni svet, da ga ni sta rešila »drugo mnenje« in »drugo zdravilo«.

Prav v Žabljah, od koder tedaj ni bilo mogoče tako rekoč nikamor, je doživel moč materine tenkočutnosti za duševna stanja svojih otrok. Pozneje mu je

pripovedovala, kako je vedela za njegove nadloge, vendar mu ni mogla pomagati.

Iz Žabelj ga je gospod Toroš želel predstaviti za tajnika in voznika na Kapelo, vendar še ni imel avtomobila.

Posebno poglavje v Lestanovem duhovniškem popotovanju je Prvačina, ki jo je prevzel v upravljanje leta 1953. Župnišče zasedeno, v njem Kmetijska zadruha, zemlja, od katere so tedaj duhovniki živeli, nacionalizirana, le cerkev je bila še prosta ... Pa mu je z vztrajnostjo in potrpežljivostjo – tudi z obiskom Centralnega komiteja v Ljubljani – uspelo doseči pravično poravnavo in vrnitev zaseženega. Je pa po tistem za pokoro okusil težo dnevov in noči v vlogi kmeta, vinogradnika in kletarja.

V službi prvaškega župnika in gradiškega oskrbnika je po požaru na podstrešju gradiške cerkve prepoznal in rešil v ognju nepoškodovano starodavno soho, imenovano Grda Marija in jo dal pozlatiti.

Črniče, sedež župnije in starodavne dekanije, so mu bile namenjene za zadnjo in najpomembnejšo postajo. Prevzel jo je leta 1973, po tistem, ko je bil dr. Alojz Vetrih imenovan za rektorja Malega semenišča v Vipavi (Lestan te službe ni želel sprejeti).

V Črničah je vztrajal do konca rezidencialne dekanije ter je bil tako deseti in zadnji črniški dekan. Poslej so to vlogo prevzela pastoralna območja, kjer

pa dekanijska služba kroži in se ne imenuje več po sedežu vsakokratnega dekana.

Črniška župnija s farno cerkvijo sv. Vida, vredno škofijskega sedeža, in tremi podružničnimi cerkvami je bila za gospoda Lestana dovolj široko in zahtevno delovno področje. Čisto primerno glede na sposobnosti, ki jih je podedoval po očetu, se v njih izobrazil v srednji šoli ter v težkih razmerah vojnega in povojnega obdobja.

Gospod Aleksander se je že iz dijaških let odlično spoznal na mehaniko, na delovanje električnih in bencinskih motorjev. Ni mu bilo pod čast obleči tuto, menjati »anelli elastici«, se pravi obročke na batih motorja, leči pod upehani avtomobil in mu vrniti nekdanjo moč ter živahnost, v zvoniku dokončati električno zvonjenje, preživeti kakšen trd padeč, ki pa mu je na srečo vrnil premaknjeno vretence v normalno lego, da je ostal živ in zdrav. Gojače, Malovše, Ravne, zlasti pa cerkev sv. Vida – ki jo je Črničcem že na začetku 13. stoletja podaril in za zavetnika predlagal koroški vojvoda Bernard II. Španhajmski – so bili kraji njegovega uspešnega delovanja.

Ko listam po obsežnem, gosto tipkanem prikazu v Črničah opravljenih del – oddati ga je moral leta 2004 kot zadnji »obračun« svojega pastirovanja –, lahko le občudujem velika dela, ki jih je opravil v zadnjih desetletjih svoje pastirske službe.

Po upokojitvi je ostal v župnišču in župniji – varoval gmotno in kulturno dediščino ter pomagal naslednikoma, župnikoma *Jožetu Tomažiču* in *Rafku Klemenčiču*. Skrbel je za knjižnico in arhiv, za cerkvene matice, poskrbel za popis cerkva, poslopij in premoženja v cerkveni lasti in za urejanje še nekaterih gospodarskih zadev.

Gospod Aleksander s svojo knjižico

Ko je leta 2017 župnijske matice do začetka leta 1900 oddal na škofijo, se je z nostalgijo poslovil od preteklosti – v katero je tudi sam vpisoval začetke večnega življenja na zemlji. Odsev tega je tudi njegova knjižica *Župnija in dekanija sv. Vida v Črničah na Vipavskem*.

Kmalu po upokojitvi si je rezerviral prostor v domu upokojeencev, a še vedno vztrajal v Gospodovem vinogradu. Rad je finančno pomagal misijonarjem, sobratom v domu, pa tudi škofiji, ki je zanje skrbela. Zase je vse do leta 2021, ko je še sam zaprosil za sprejem v Petrovem domu, rad ponavljal, da dom ni zanj, umrl pa da bo stoje ali za delovno mizo. Ob njej, pa tudi ob knjižnih policah in računalniku, ki mu je bil kar zvest pomočnik pri delu in molitvi, si je ohranjal mladost, uril spomin in širil znanje. Zlasti teološko. Njegovi pogledi so bili sodobni, bi rekel moderni, a je to premalo, saj niso za čehljanje ušes.

Včasih je rekel kakšno o politiki, o življenju, ki kakor da bi ne znalo več po ravnih črtah v prihodnost in se zato ven in ven zapleta v mreže slabega in slabšega.

Z obiskovalcem je bil vedno pripravljen na pogovor o marsičem, čeravno so vse njegove misli izvira le »z ljubezni ene«. Ko sva se še zadnjič pred odhodom v dom zapletla v pogovor, pomislite!, o *gospodarnosti obsega* (v italijanščini: *economia di scala*, ker je več italijanščine), me je presenetil z mislijo o gospodarnosti obsega pastoralnih dejavnosti in ukrepov. O časih, ki terjajo novih obzorij, potov in pričevanj. Tudi v pomenu prvih časov krščanstva.

Pri gospodu Lestanu, ki je nekaj zadnjih let (pravzaprav, odkar se je leta 2002 poslovila gospa Pavlina

Paljk) preživel brez lastne gospodinje, ste imeli mladeniči čast, da vam je postregla večja in skrbna roka nestorja slovenskih duhovnikov. Postregla z besedo in skodelico čaja, s slaščico iz hladilnika ali shrambe. In je bil zelo nesrečen, če niste pustili do izraza tistemu njegovemu iskrenemu spoštovanju in pozornosti, ki ju premorejo izklesane osebnosti, gojenci starih in vedno sodobnih šol človečnosti.

Gospod Aleksander! Vsem, ki si drznemo imenovati se Vaši prijatelji, je bilo srečanje z Vami v veliko veselje in čast. Vam pa v priznanje, da ste lahko povezani z Vsevišnjim, ki je po Vas dobro opravljal svoje delo. Vi pa, modri, kakor ste, ste s sv. Avguštinom v mislih ponavljali: *Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi.*

»Lepo je, ko bratje prebivajo skupaj!«

Sobratje pri dekanu Aleksandru v Črničah

Msgr. Aleksander s sobrati po praznovanju kristalnega jubileja

Črniče okoli leta 1975

Zakonski jubilanti z duhovnikoma Aleksandrom in Jožetom

Aleksander Lestan

Poročilo ob koncu župnijske službe

Župnijo sv. Vida v Črničah sem prevzel 16. avgusta 1973 in jo vodil do upokojitve, 16. julija 2004.

V treh desetletjih je bilo v župnijski cerkvi, župnišču, pa tudi v podružničnih cerkvah postorjenih precej vzdrževalnih in obnovitvenih del. Priganjale so nas številne potrebe, ki bi utegnile ugodno vplivati na cerkveno občestvo, na njegovo živahnost in duhovno rast.

To poročilo je kratek povzetek opravljenih del pri obnovah svetišč in na pastoralnem področju.

1973–1974

Župnišče: v župnijski pisarni in arhivu smo odstranili stari, razpadajoči leseni pod, vlili cementno izolirno ploščo in jo prekrili z bukovim parketom. Dolgo in široko nefunkcionalno župnijsko vežo smo zaradi hudega in stalnega prepriha z leseno in ostekljeno pregrado predelili v dva neenaka prostora in vanju namestili še dvoje vrat.

Precej dotrajan leseni pod smo odstranili tudi v prvem nadstropju ter celotno površino pokrili z novim bukovim parketom.

Črniško župnišče leta 2010

Nadaljevali smo tudi z deli, ki se jih je lotil že moj predhodnik *dr. Alojz Vetrih*. Namenjena so bila ureditvi nove veroučne dvorane v starem delu župnijskega kompleksa. Po srečnem dokončanju zidar-
skih in pleskarskih del smo v oktobru dvorano slovesno blagoslovili in v njej že začeli z veroukom ter pripravami na prvo sv. obhajilo in birmo.

Župnijska cerkev. V župnijski cerkvi smo dali posebiti številne svečnike, nabavili pa smo tudi nekaj mašnih plaščev.

Župnijski pastoralni svet je leta 1974 odobril nabavo dveh novih farnih zvonov. Pri tem smo se povezali z župnijo Godovič, ki se je za nove zvonove že dogovarjala s Ferralitom iz Žalca (Glej dokumentacijo v ŽA in Kroniki, str. 69).

V zakristijo smo iz javnega vodovoda pripeljali pitno vodo, česar so se zelo razveselile snažilke in vsi, ki so skrbeli za »kinčanje« oltarjev.

1975

V marcu smo imeli sv. misijon. Vodila sta ga salezijanska duhovnika *dr. Janez Jenko* in *Franc Mihelič*. Misijonska prenova je lepo uspela (Glej Kroniko, str. 71, in Ozn. knjigo). Pred škofovo vizitacijo, 14. junija 1975, smo skušali za silo olepšati tudi pročelje župnijske cerkve, saj je na to zunanjo poživitev čakalo že več kot tri desetletja. Škofovega obiska in slovesne birme smo se veselili 15. junija 1975 dopoldne (Glej Ozn. knjiga). Med tem obiskom nam je škof priporočil, naj za farno cerkev pri-
skrbimo nov daritveni oltar – proti ljudstvu (Glej Kroniko, str. 72–74, in Ozn. knjigo).

Vitovlje po prvi svetovni vojni

1976

V tem letu sem – kot upravitelj oseške župnije – sodeloval pri obnovi vitovske cerkve na hribu. Uradno je dela vodil Zavod za spomeniško varstvo (Glej Kronika, str. 78–81).

To leto smo na električno omrežje priključili cerkev sv. Janeza in Pavla na Ravnah in v njej namestili električno razsvetljavo. Iz cerkve smo odstranili stare, razpadajoče klopi in jih nadomestili z dvanajstimi masivnimi stolicami.

Črniško cerkveno upraviteljstvo je po škofovem nasvetu pri *kamnoseškem mojstru Trginu* (Brje na Krasu) naročilo nov daritveni oltar proti ljudstvu in dve kamniti mizi ob stenah obakraj novega oltarja. Vse načrte je pripravil *arh. Marijan Vrtovec* iz Velikih Žabelj. Oltar in mizi naj bi bili (po nasvetu Zavoda za spomeniško varstvo) izdelani iz odstranjene marmornate obhajilne mize.

V letu 1976 je dobila črniška vas po vseh poteh nujno potrebno asfaltno prevleko. Tako smo tudi pri župnišču uredili odtok meteorne vode ter asfaltirali dohod do župnišča in župnijsko dvorišče (Kronika, str. 81).

1977

V januarju smo nabavili dvoje novih mašnih plaščev za podružnično cerkev v Gojačah. *Mojster Kete iz Ajdovščine* in domači, gojaški zidarji so pričeli z

nujno potrebno obnovo cerkvene notranjščine. Odstranili so razpadajoči cerkveni kor in ga nadomestili z železobetonskim, nanj pa speljali nove stopnice. Gospod Kete je prepleskal cerkveno notranjščino, vendar se je obnova zavlekla v naslednje leto in še naprej.

1978

Na 5. postno nedeljo, 12. marca 1978, je škof *Jenko* »med deseto mašo« v Črničah slovesno posvetil novi oltar proti ljudstvu (Glej Kronika, str. 82, in Ozn. knjiga).

Nova krstni kamen in oltar proti ljudstvu

Za praznik mučencev Janeza in Pavla leta 1978 je bila s prostovoljnim delom domačinov za silo prepleskana tudi notranjščina ravenske cerkve (Glej Kronika, str. 89).

Župljanom v spodbudo in zahvalo smo za sodelovanje pri raznih popravilih 17. septembra 1978 ob 17. uri pripravili v župnijski cerkvi klasični koncert cerkvene glasbe. Obiskalo ga je okoli 200 ljudi, vendar ni prebudil večje želje po še kakšnem podobnem dogodku (Kronika, str. 90).

1979

V pritličju župnijskega doma smo končali sklepna dela. V predeljenem hodniku smo položili keramične ploščice, vhod pa obogatili z novimi zastekljenimi, dodatno zavarovanimi vrati.

V Gojačah smo 4. novembra 1979 z lepo slovesnostjo, »likofom«, dokončali obnovo cerkvene notranjščine (Več o tem v Kroniki, str. 91 in 92).

1980

V nedeljo, 27. aprila 1980, smo imeli v župniji *škofov pastoralni obisk in birmo* (Glej Ozn. knjiga 4. vel. nedelje), na župnijski praznik sv. Vida, 15. junija, pa še slovesno prvo sv. obhajilo.

1981

Leta 1975 smo ob nabavi zvonov mali zvon prodali župniji Osek, ker je bila tamkajšnja cerkev – zaradi edinega počenega – brez nujno potrebnega zvonjenja. Črničice so zato namesto prodanega naročile v Žalcu 540 kg težak nov zvon, da bi z njim v žup-

nijski cerkvi dosegli polno zvonjenje s tremi zvonovi. Zaradi tega je bilo treba vso staro opremo v zvončnici zamenjati z novo. Zdaj ležijo zvonovi na železnih jarmih in krogličnih ležajih (Glej Dob., št. 5/81). Naročili in pridobili smo tudi načrt za namestitev potrebnega samodejnega električnega zvonjenja.

V gojaški cerkvi smo posrebrili osem starih svečnikov ter pozlatili staro, navadno črniško monštranco.

Ob koncu meseca oktobra smo pripravili in izpekljali sv. misijon (Glej Kronika, str. 93, Dnevnik, št. 136/81).

1882

Staro stavbo poleg župnišča (drvarnico in nekdanjo pralnico), ki je doslej služila za zasilno garažo, smo predelali v garažo in delavnico. Pri tem smo leseni strop zamenjali z betonsko ploščo in za silo prekrili streho (Dob., št. 96 in 97/82, Kronika, str. 94). Dela so bila v celoti končana leta 1983.

Obnova župnijske cerkve in zvonika. Pri tej obnovi so bila v zvoniku opravljena razna zidarska in mizararska dela (Kronika, str. 94). V tem letu je bila obnovljena tudi kapelica, znamenje na cestnem križišču za Ravne. Dar – prostovoljno delo župljanov.

V malovški cerkvi smo zamenjali stare, zidane stopnice na kor z novimi krožnimi iz železa. Domače delo *Braneta Rojka* (Dob., št. 128/82)

1983

Letos praznujemo 200-letnico prenovljene cerkve na Ravnah. Slovesnost smo obhajali 26. junija (Glej Kronika, str. 95).

V Črničah smo zopet prepleskali veroučno dvorano (Dob. 162/83). Dokupili smo nekaj jasličnih figuric (Dob. 128/83). Za cerkev sv. Kozme in Damijana v Malovšah smo kupili nov lesteneč (Dob. 162/83) in posrebrili viseči svetilki (Dob. 42/83).

Stekli so pogovori z *arh. Kvaternikom* za potrebno strokovno prepleskanje celotne notranjščine župnijske cerkve (Dob. 184/83).

1984

To je bilo leto priprav na novo mašo, na škofovo vizitacijo in birmo. Posebej dejavne so bile priprave v Črničah in v novomašnikovem rojstnem kraju, Malovšah.

Podjetni Malovšci so prostovoljno in brezplačno na novo prepleskali zunanjščino in notranjščino svoje podružnične cerkve.

Gospod Zoran Pelikan iz Mirna je očistil lesena stranska oltarja in pozlatil njune svetnike (Glej Dob., št. 247/84, pa Kroniko vizitacije /27. maja 1984/ in Kroniko, str. 97 in 98).

V tem letu so prišle na vrsto za posrebritvev in pozlatitev vse viseče svetilke v župnijski in malovški cerkvi (Dob., št. 28/83–84).

Od meseca februarja naprej smo imeli v obeh cerkvah pospešene priprave na novo mašo (Glej Kroniko, str. 97, 98 in 99). Na novo smo prebarvali veliki kip Srca Jezusovega (Dob., št. 154/84), mojster Anton Jenko pa je za silo popravil župnijske orgle (Dob., št. 228/84).

Kot zadnje dejanje duhovne priprave na mašniško posvečenje smo priredili župnijski dan duhovnih poklicev, katerega vrhunec je bila slovesna nova maša p. *Vida Franca Lisjaka* (Kronika, str. 99–101).

Svetogorska na Prelovcah, ss. Bajec

1985

Leto je teklo v znamenju 100-letnice druge posvetitve črniške župnijske cerkve sv. Vida (Kronika,

str. 102 in 103 ter oznanila 30. navadne nedelje, 27. oktobra 1985). Slovesna zahvala se je osredinila na češčenje Najsvetejšega. Vodil pa jo je škof Metod Pirih, ki je popoldne na Prelovcah blagoslovil obnovljeno kapelo in novo mozaično podobo Svetogorske Marije (Glej Kroniko, str. 104, 105 in 106).

Tega leta smo se v Malovšah spominjali tudi 50. obletnice smrti *msgr. Leopolda Cigoja* (Glej Kroniko, str. 103). Za podružnične cerkve smo priskrbeli tri nove mašne plašče in dve albi (Dob., št. 14–15/85).

1986

Letos smo dali obnoviti kar sedem dragocenih matičnih knjig in nekaj župnijskega arhiva (Dob., št. 14 in 18/86).

V tem letu (17. junija 1986) je prišlo do silovitega udara strele, ki je zgodaj popoldne zadela zvonik, hudo prestrašila domačine in povzročila nekaj škode (Glej Kronika, str. 107).

1987

Pri gojaški cerkvi smo poskrbeli za nujno potrebno povezavo med zvonikom in cerkvenim pročeljem, ki je pokrila prostor med zvonikom in cerkvenim vhodom. Pod to »streho« smo pozneje položili betonski tlak. Pot smo utrdili do železnih vrat na zahodi strani cerkvenega obzidja. Tlak med cerkvijo

in zvonikom je v mozaični maniri izdelal duhovnik *Lojze Premrl* (Glej *Kronika*, str. 108 in *Dob.*, št. 110 /87). Cerkev je letos dobila tudi novo, mojstrsko izdelano procesijsko nebo iz dragocenega zlatega brokata, narejeno v Črničah (*Dob.*, št. 60/87),

V Črničah smo na novo prekrili streho nad vero-
učno dvorano (*Dob.*, št. 90–106/87).

Marijina kapelica pred Malovšami

V tem letu smo v Črničah in po vaseh obnovili vse vaške kapelice ali znamenja. In posrečilo se nam je poravnati stroške za nabavo tretjega črniškega zvona (*Dob.*, št. 227/87).

1988

Ob marljivem sodelovanju ljudi, še posebej cerkvenih ključarjev, nam je uspelo v župnijsko cerkev in zvonik napeljati trifazni tok (Glej Kronika, str. 111) ter nabaviti novo elektronsko krmilno uro za električno zvonjenje (Dob., 51/88), kar je dokončal *mojster Marijan Bovcon iz Cerknega*.

Gospod Rado Hvalič iz Črnič 32 je v zvoniku župnijske cerkve brezplačno predelal dotrajano leseno stopnišče.

Dne 10. aprila 1988 je *gospod škof Jenko* slovesno posvetil tretji župnijski zvon, ki je bil naslednjo nedeljo ljudem v veselje pridružen drugima dvema klicarjema (Glej Kroniko, str. 109–111).

Na binkoštno nedeljo je župnijo slovesno obiskal *gospod škof* in birmal 41 otrok.

Med 23. in 30. oktobrom smo imeli sv. misijon, ki so ga vodili očetje frančiškani (Glej Kronika, str. 112).

V črniškem zvoniku je končno oživela stolpna ura in po dolgih letih začela spet kazati in biti ure (Dob., št. 181).

1989

Da bi se izognili še kakšni strelji, smo pri župnijski cerkvi opravili meritve o učinkovitosti strellovoda (Dob., št. 89). Rezultati so bili nad pričakovanji.

Drago pozlatitev vseh lesenih oltarnih kipov v Malovšah je pokrila *p. Vid Franc Lisjak* (Dob., št. 100/89).

Poravnali smo stroške za izdelavo mozaičnega tlaka pred gojaško cerkvijo (Dob., št. 175/89, 198/89, Kronika, str. 113).

Na praznik sv. Vida je župnija slovesno počastila 25. obletnico mašništva *gospoda Janka Krkoča iz Malovš* (Glej Kronika, str. 112).

Pročelje leta 1759 pozidane in leta 1882 razširjene cerkve

1990

V tem letu se je pokazala velika potreba po obnovi celotnega ostrešja na župnijski cerkvi in zakristiji iz leta 1882. Pri tem so še posebno skrb zbujele stene prezbiterija, pozidane leta 1759 – v obdobju prve župnijske cerkve.

Začeli smo z zakristijo. Obnovo je prevzel *mojster Jože Podgornik iz Vrtovina*, s prostovoljnim delom pa so mu pomagali cerkveni ključarji župnijske in podružničnih cerkva. Obnova je obsegala predelavo strehe, odstranitev zakristijskih lesenih stropov, vlitje cementne plošče in izdelavo (v marmor oblečenega) cementnega stopnišča iz zakristije do veroučne učilnice v nadstropju.

Zakristijski prostor smo predelali, v njem uredili manjšo shrambo in sanitarije na odplakovanje s tekočo vodo, za katero smo sredi dvorišča uredili greznico z več prekati. Žal pa je bila zakristija po ne preveč posrečenem nasvetu prekrita s starimi strešniki (Dob., št. 133/90 in 168/90).

1991 in 1992

Obnovitvena dela pri zakristiji smo sklenili šele v januarju leta 1991 (Dob., št. 35/9 in 56/91). Dne 30. maja 1992 smo imeli škofovo vizitacijo in birmo. (O sami slovesnosti glej Oznanila za junij leta 1992.)

Gojašci so si zamislili, nato pa tudi resno sklenili dokončati obnovo svoje podružnične cerkve.

Ti detajli govore o starosti gojaškega prezbiterja

Začeli so pri strehi, ki so jo v celoti predelali z novimi materiali. Odstranili so ves zunanji cerkveni omet, tudi na zvoniku in vse skupaj na novo ometali.

1993 in 1994

Dela pa smo končali šele 13. septembra 1993. Ekipo zidarjev je vodil *mojster Jože Podgornik iz Vrtočina* (Dob., 109/93, 131/93, 153/93 in 177 /93).

To je bilo leto dolgo odlašane zunanje obnove župnijske cerkve sv. Vida. Dela smo zaupali *mojstru Francu Gregorcu iz Ajdovščine*.

Začeli smo s streho nad prezbiterijem. To smo v celoti predelali. Zidovje prezbiterija in stari del zvonika smo utrdili z injekcijami mlečnega cementa (bilo ga je kar 8 ton). Zidovje smo na vrhu povezali z močnim cementnim vencem ter nanj položili travete, s katerimi smo utrdili cementno streho in jo pokrili z novimi korci. Nato smo po sili razmer dela za nekaj časa prekinili.

Ob slovesnem praznovanju župnijskega zavetnika sv. Vida, 19. junija 1994, smo se spomnili 30-letnice mašništva *gospoda Janka Krkoča* in 10-letnice mašništva *p. Vida Lisjaka*. Povezali smo ju z duhovniškim dnem (Glej Ozn. knjigo 1994).

1995

Na pobudo župljanov smo pod vodstvom *Davorina Kodriča iz Črnič 70* s prostovoljnim delom in prostovoljnimi prispevki ob župnišču (za potrebe župnišča in veroučne dvorane) uredili centralno ogrevanje. To je bila za župnika, veroučence, udeležence raznih srečanj, tudi za potrebe otroškega in mešanega pevskega zbora ter razne seje v zimskem času velika pridobitev (Dokumentacija v ŽA 1996).

Prve dni meseca maja je Gregorčeva ekipa nadaljevala in dokončala obnovo župnijske cerkve.

1996

Pri gojaški cerkvi so nadaljevali obnovitvena dela (Podgornik iz Vrtovina), sklenili pa šele leta 1999. Tega leta so bili v celoti poravnani tudi vsi stroški obnove (Dob., št. 150/99, 161/99, 162/99).

V Črničah smo pod klopni položili nov pod.

Dne 20. in 21. aprila smo imeli pastoralni obisk in birmo (Oznanila). Stroški obnove župnijske cerkve so razvidni iz Dob., št. 27, 46, 85, 145 in 187/1996).

1997 in 1998

Prispevki naše župnije za gradnjo Škofijske gimnazije in Dijaškega doma v Vipavi znašajo natančno 7.713.083 Sit. Tako izhaja iz Dob., št. 33/97, 3/98, 168/99, 98/ 2000 ter 2/2001, 22/2001, 148/2001).

Naša župnija je te obveznosti do Škofije Koper poravnala, a tega ne bi zmogla brez sklada iz Obveznic, ki smo jih pridobili v obliki državne odkupnine za zemljišča, ki bi jih po zakonu denacionalizacije država morala vrniti cerkvi, a jih ni mogla, ker so bile že prodane ali zamenjane ter knjižene na fizične osebe.

1999 in 2000

Pri cerkvi v Malovšah smo opravili še zadnja dela pri postavitvi nove lope pred glavnimi cerkvenimi vrati in v letu 2000 vse stroške tudi poravnali (Glej

Dob., št 124/99, 6/2000, 119/2000, 126/2000 in 132/2000).

Obnovljena cerkev sv. Janeza in Pavla na Ravnah

Leta **2000** smo uresničili tudi prvi del načrtovane obnove podružnične cerkve na Ravnah. Temeljito smo obnovili in predelali cerkveno streho ter jo prekrili z novimi velikimi planetami in strešniki. Poskrbeli smo tudi za nove žlebove in odtočne cevi (Dob., št. 145/2000, 146/2000 in 149).

V Črničah, 23. julija 2004

Z najmlajšim bratom Nikolajem in njegovo ženo

Sestra Miroslava z bratom slavljencom

Ob 70-letnici mašništva s polnim peharjem hrušk ...

S škofom Metodom Pirihom ob 75-letnici mašništva

